

Det som förgår och det som består

Idag vill jag dela några tankar kring dagens tema: 'vårt evighetshopp'. Vi ska börja med att höra några kortare avsnitt ur Paulus korrespondens med församlingen i Korinth. I de här texterna – som får bilda bakgrund till det jag kommer att säga – öppnar Paulus fönstren mot det fullkomliga liv som är vårt kristna hopp. En samlande rubrik för de här texterna, och för det jag ska säga, skulle kunna vara "Det som förgår och det som består".

Först kommer två verser från kyrkoårets episteltext för idag. Här jämför Paulus människans uppståndelse med den sådd och skörd som sker i naturen – och så här säger han bland annat; 1 Kor 15:42-43 (51-55): *"Det som blir sått förgängligt uppstår oförgängligt. Det som blir sått föraktat uppstår i härlighet. Det som blir sått svagt uppstår fullt av kraft."*

Den andra texten är de sista verserna i 'kärlekens lov'. Vi läser 1 Kor 13:8-13: *"Kärleken upphör aldrig. Den profetiska gåvan, den skall förgå. Tungotalet, det skall tystna. Kunskapen, den skall förgå. Ty vår kunskap är begränsad, och den profetiska gåvan är begränsad. Men när det fullkomliga kommer skall det begränsade förgå. När jag var barn talade jag som ett barn, förstod som ett barn och tänkte som ett barn. Men sedan jag blev vuxen har jag lagt bort det barnsliga. Ännu ser vi en gåtfull spegelbild; då skall vi se ansikte mot ansikte. Ännu är min kunskap begränsad; då skall den bli fullständig som Guds kunskap om mig. Men nu består tro, hopp och kärlek, dessa tre, och störst av dem är kärleken."*

Den sista texten kommer från 2 Kor 4:16-18: *"Därför ger jag inte upp. Även om min yttre människa bryts ner förnyas min inre människa dag för dag. Mina kortvariga lidanden väger ju oändligt lätt mot den överväldigande, eviga härlighet de bereder åt mig, som inte riktar blicken mot det synliga utan mot det osynliga. Det synliga är förgängligt, men det osynliga är evigt."*

"Det som förgår och det som består" ... Detta vårt jordiska liv är på många sätt ett provisorium. Det är som en skiss med några streckade linjer, och ibland kan det vara svårt att tydligt se vad det ska bli... (Jmf 1 Joh 3:1ff.) *"Det som blir sått förgängligt uppstår oförgängligt. Det som blir sått föraktat uppstår i härlighet. Det som blir sått svagt uppstår fullt av kraft."* Och *"när det fullkomliga kommer skall det begränsade förgå... Ännu ser vi en gåtfull spegelbild, men då skall vi se ansikte mot ansikte."* Och *"även om min yttre människa bryts ner förnyas min inre människa dag för dag... Det synliga är förgängligt, men det osynliga är evigt."* Och det ger, menar Paulus, ett nytt perspektiv även på den smärta som tillhör vårt liv här i världen. Den är, till skillnad från den kommande härligheten, av övergående slag. Ja, Paulus menar till och med att våra lidanden ingår i *förberedelsen* för den härlighet som ska bli vår...

Ute i naturen och i trädgårdarna pågår just nu ett avklädande. De kala grenarna framträder alltmer som svarta streck på skissblocket – samtidigt som marken täcks av torra löv... Höst betyder att det ena efter det andra plockas bort. Samma mönster finns i våra egna liv, inte bara när det gäller den åldrande kroppen utan också under andra etapper av livsresan kan det vara så. Här är ingenting beständigt. Inte för någon av oss står livets trädgård ständigt i blom – och kanske kan vi hämta både tröst och visdom från insikten att *höst* inte bara är fallande löv utan också mognande frukt. (Den ska för övrigt också plockas av...)

"Vad finns egentligen kvar?" Det var rubriken för den 25 oktober i en andaktsbok som jag läser just nu. Boken heter *Med dig vill jag leva mina dagar* och består av 365 texter av Dietrich Bonhoeffer, den tyske prästen och motståndsmannen. Jag ska läsa den här texten, som berörde mig djupt. Jag vet inte när den skrevs, men förmodligen var det någon dag under andra världskriget:

"Om vi under oroliga tider frågar oss vad som egentligen till slut kommer att finnas kvar av alla tankar och reflektioner fram och tillbaka, av all oro och alla rädslor, av alla de önskningar och förhoppningar som vi har, och om vi vill att Bibeln ska ge oss svaren, då talar den om för oss följande:

Av allt detta som rymts i våra tankar, bekymmer, önsknings och förhoppningar, finns det till sist bara en sak kvar – nämligen kärlek. Allting annat tar slut och försvinner. Allt som vi inte har tänkt och längtat efter i kärlek – alla tankar, all kunskap, allt prat – det försvinner utan kärlek. Kärleken upphör aldrig.

Varför måste allting annat upphöra? Varför är det bara kärleken som aldrig upphör? Därför att det bara är i kärlek som människor överger sig själva och offerar sin egen vilja för andra. Därför att det bara är kärleken som inte kommer ur mitt eget jag, utan ifrån ett annat jag, från Guds jag. Därför att det är Gud själv som i kärlek verkar genom oss, medan vi i allt annat verkar själva. Det är våra tankar, vårt tal, vår kunskap, men det är Guds kärlek. Allting som kommer från oss måste upphöra – allting – men det som kommer från Gud består.”

På ett annat ställe i boken (20 juli) försöker Bonhoeffer ge ett svar på frågan vad kärlek egentligen är, och skriver då bland annat så här: *”Svaret är ‘Gud är kärlek’... med betoning på ordet ‘Gud’... Det betyder att det inte är vi som först – och av naturen – vet vad kärlek är, och sedan med detta som grund förstår också vad Gud är. Istället är det så att ingen känner Gud, om Gud inte har uppenbarat sig för dem. Kärleken har inte sitt ursprung i oss utan i Gud...”* På ett annat ställe (31 oktober) skriver han: *”Fullkomlighet innebär kärlek, men fullkomlighetens kännemärke i denna värld är korset.”* Det är alltså korset som lär oss vad verklig kärlek är. Utan ljuset från korset, där Gud ger sitt liv, kommer vår fråga om kärleken att stå obesvarad.

Hur kan vi då utifrån detta ge en beskrivning av vårt evighetshopp? Jag tänker så här: att vårt kristna hopp, det är att denna Guds utgivande, villkorlösa, varma kärlek ska få fritt spelrum; att den kärlek som Jesus bevisar i sin död på korset ska ta över på alla plan i våra liv. Då blir gudsbilden i oss fullt ut återställd. Det innebär att den beskrivning av kärlekens väsen som finns i ‘kärlekens lov’ – den som vi hela tiden kommer till korta inför – den ska till slut vara en sann beskrivning också av oss, då vårt sanna jag i Kristus träder fram. *”Kärleken är tålmodig och god. Kärleken är inte stridslysten, inte skrytsam och inte uppblåst. Den är inte utmanande, inte självisk, den brusar inte upp, den vill ingen något ont. Den finner inte glädje i orätten men gläds med sanningen. Allt bär den, allt tror den, allt hoppas den, allt uthärdar den.”*

Nu skulle man kunna invända att på den dagen har vi inte längre behov av tålmod och fördragsamhet, eftersom ingenting längre stör våra relationer. Svaret på den invändningen är väl att om vi inte först får vara med om en sådan fullständig förvandling i Guds kärlek, så blir det ingen himmel! Då blir det aldrig några fullständigt helade relationer. Utan fullständigt helade relationer blir det ingen himmel. Vårt kristna hopp – som är det mänskliga livets fullkomning – bygger på att vi var och en, inifrån och ut, genomglödgas, förvandlas i Guds kärlekslåga.¹

Vi går tillbaka till 2 Korinthierbrevet och fortsätter en bit in i kapitel 5, där Paulus beskriver hur det jordiska avklädandet ska övergå i ett himmelskt påklädande. Vår jordiska kropp liknar han vid ett tält, och i vers 4 skriver han: *”Vi som ännu bor i tältet ropar i vårt betryck; vi vill ju inte bli avklädda, vi vill bli påklädda, så att det som är dödligt uppslukas av livet.”* Och så vers 5: *”Gud har själv skapat oss just för detta, och som en borgen har han gett oss Anden.”* Så underbart: Gud har skapat oss för livet! Målet är att det som är dödligt ska uppslukas av livet! (Jmf 1 Kor 15:54f.) Vi är *skapade* för att livet helt och fullt ska ta över! Det betyder att Guds kärlek till slut ska genomströmma och genomsyra och fullt ut läka allt i våra liv och alla våra relationer. Jag minns inte riktigt hur Sven uttryckte det i söndags, men det var nånting om hur skönt det blir då vi till sist får kasta alla ryggsäckar – både de som är fyllda av vår egen synd och de som är fyllda av vad andra gjort mot oss. Vilken lättnad! Att det som förgår är synden med alla dess konsekvenser och det som består är kärleken från Gud och allt gott som skapas genom den!

¹ Se 1 Kor 13:5, enligt 1917: Kärleken *”hyser icke agg för en oförrätts skull”*. Den dagen finns inte längre något som sårar och gör ont, allt har kommit upp och renats i Guds ljus. Jmf 1 Joh 1:7-9; 1 Kor 3:11-15; 2 Kor 5:5-10.

Det evighetsperspektiv som Bibeln ger är inte individualistiskt. Det handlar inte bara om mig själv, att *jag* ska möta Jesus. Nej, det är större än så! Frälsningens mål är upprättelse av *hela* det mänskliga livet. Därför handlar det kristna hoppet också om helade relationer – inte bara till Gud utan också till varandra. En helad mänsklighet i en helad skapelse, det är målet. *"Gud har själv skapat oss just för detta, och som en borgen (Folkbibeln: handpenning) har han gett oss Anden."* Genom Anden smakar vi redan nu något av himlen. Därför handlar vårt kristna hopp inte bara om något som väntar i en avlägsen framtid, utan det bygger på Guds närvaro i våra liv här och nu. Därför är det vår kallelse att låta vårt liv ta färg av det vi väntar på (1 Joh 3:1ff; 1 Thess 5:4ff).

Inger Rosdahl 10 11 07